

Què vol dir ser solidari?

SUPLEMENT DE LA REVISTA PAPERS. PUBLICACIÓ DE LA LLIGA DELS DRETS DELS POBLES

RECU LL DE TREBALLS

Recull breu de treballs presentats a les diferents edicions del concurs de redacció per a joves sobre el tema de la solidaritat.

noies de la comarca que han participat en alguna de les edicions d'aquest concurs, als mestres i professors que han dedicat esforços i temps a la reflexió i tre-

El Grup de Treball Xile de la Lliga dels Drets del Pobles organitza des de fa ja quatre anys un concurs de redacció per a joves de 10 a 14 anys sobre el tema: QUÈ VOL DIR SER SOLIDARI?.

L'objectiu bàsic d'aquest concurs és motivar als joves de la nostra comarca a reflexionar sobre la importància de la solidaritat entre les persones i entre els pobles.

Són moltes les situacions i els fets concrets que arreu del món requereixen la nostra solidaritat.

A casa nostra també hi ha situacions i fets que reclamen la nostra col.laboració i la nostra actitud solidària. A l'escola, al barri, a la ciutat...

Hem d'aprendre a viure la solidaritat a partir del nostre propi entorn. És important per tant que pensem una mica en quina és la nostra relació amb els altres, especialment amb aquells que pateixen situacions de menyspreu, marginació, sofriment o injustícies.

L'Alcalde de Sabadell, Antoni Farrés presidint l'acte de lliurament de premis de la segona edició del concurs.

UNA BONA RESPOSTA

La resposta a les tres edicions ja realitzades d'aquest concurs de redacció ha estat positiva i interessant. Són molts els treballs presentats, són moltes les escoles i els professors que s'han interessat pel concurs, però més important que la quantitat de participants, ha estat el nivell de la reflexió, les idees donades, els sentiments expressats, elements tots que han donat al concurs un sentit de continuïtat: hem de seguir pensant i reflexionant col.lectivament, assumint tots junts actituds solidàries

que ens portin a construir entre tots un món diferent on la verda-dera pau, la justícia i la igualtat siguin el centre de la convivència entre les persones i els pobles.

Oferim avui alguns dels treballs que van resultar premiats o seleccionats a diferents edicions del concurs. Per raons d'espai no podem publicar-los tots. Però creiem que aquesta pot ser una bona mostra del tipus i el nivell de reflexió que els nostres joves fan a casa entorn al tema de la solidaritat avui.

En presentar aquest recull volem donar les gràcies a tots els nois i

ball a l'aula, als membres del jurat pel seu treball que sabem ha estat dur i laboriós, i molt especialment el nostre agraïment a l'Ajuntament de Sabadell que, a través de Sabadell Solidari, ha estat el suport que ha permès portar a terme aquesta iniciativa.

Avui convidem a participar a la quarta edició del concurs. Esperem que el nivell de participació i de la reflexió feta pels participants sigui similar o encara millor que el que es mostra en aquest recull.

Grup de Treball Xile

AUTORS PREMIATS

D'acord amb les bases d'aquest concurs de redacció per a joves, hi ha tres primers premis i es donen a més diplomes d'honor als treballs que resultin finalistes.

Els treballs premiats a les tres convocatòries ja realitzades d'aquest concurs van ser els següents:

1a Edició 1995:

Premis: Estel Barbé i Serra
Eloi Brossa
Muriel Giménez Segura

Diplomes d'Honor:

Francesc Canals i Recasens
Margarita Senciales
Elisenda Renom Bernaus
Laura Ruestes
Ferran Cazador
Pol Llonch
Anna Cáceres Muñoz
Leticia Palacios
Laura Ventura Reixach

2a Edició 1996:

Premis: Alba Girons Masot
Maria Manyosa Masip
Mariona Pons i Viguès

Diplomes d'Honor:

Ana Martínez García
Marta Mañosa i Martí
Marina Cazador i Casas
Lorena Cortés Márquez
Aram Plans Monzanera
Iris Torres Compta

3a Edició 1997:

Premis: Gisela Solà Rotés
Irene Galán
Cristina Marco
Alba Barbé i Serra
Silvia Pons Martínez
Laia Sansalvador

Diplomes d'Honor:

Mireia Izard Serrano
David Casals Vila
Meritxell Sort Camañes
Laura Pérez Cano
Pablo Roman Humanes

Un Nadal sense els pares.

Un Nadal a Sarajevo...

UN NADAL AMB SOLIDARITAT!

(Als meus pares, per haver fet un acte tan solidari)

22 de desembre:

-Avui els pares han marxat.
Es trist això d'haver de passar el Nadal sense els pares, però alhora em fa sentir més gran i més responsable.
Se n'han anat a Sarajevo amb "PALLASSOS SENSE FRONTERES", allà potser els necessitin més que jo.

23 de desembre:

- M'he passat la nit plorant.
He reflexionat sobre el tema i llavors m'he penedit d'haver-ho fet.
Pensava que podia quedar-me

*"...les guerres només
serveixen
per matar persones
innocents."*

orfe! Perquè... i si els serbis tornaven a atacar?

Es ben cert que les guerres només serveixen per "matar" persones innocents.

Inconscientment, però, les llàgrimes de plor se'm van evaporar de les meves galtes rosades i calentes en pensar que si els meus pares morien seria per una bona causa i que n'hauria d'estar molt orgullosa.

25 de desembre:

- Ahir van trucar! Estan tots bé (és clar que això sempre es diu) no tenen fred i ja s'han instal·lat en una sala (sense aigua, sense electricitat i sense la "tele" per veure "La Rosa" ...)
És Nadal! (Ja no ho recordava).

Jo estic aquí al costat de la resta de la família (avis, tiets, cosins...) i davant d'una taula on fumeja una gran olla de sopa de galets, unes plates de conill rostit al forn que m'esperen a la cuina i unes boníssimes barres de torrons, neules... que s'estan esperant a l'armari.

ELLS, en canvi, són allà, al costat de francesos, valencians i "sevillanos", davant d'uns entrepans de pernil dolç i uns sucres de taronja d'aquells d'anar d'excursió i no els espera cap conill rostit, ni neules, ni... torrons sí, això sí (que els van agafar).

28 de desembre:

- Avui han tornar a trucar. M'hi he pogut posar i parlar amb la mare que m'ha dit que em fes una dutxa amb aigua molt calenta de part d'ella. Allà on són, normalment no tenen aigua i quan en tenen es gelada.

31 de desembre:

- És Cap d'Any i sento com una gran solitud, és com si alguna cosa de dins meu fallés, potser és perquè es el meu primer Cap d'Any sense els pares, sense poder menjar el raïm plegats, sense... sense res.

1 de gener:

- Com diu la dita "Any nou vida nova" (esperem).
El dia 4 de gener arriben.
Els aniré a rebre i encara que em costa de dir: trobo a faltar molt la meva estimada mama.

4 de gener:

- Han arribat. Sí! No m'ho puc

creure.

Un autocar ha parat davant nostre i ells... sí ells, eren ells...

Estaven contents i feliços d'haver arribat. Quan han baixat, el pare m'ha abraçat amb força i no he pogut evitar que em saltés una llàgrima galta avall.

*"tot per aquells
nens i nenes de
Sarajevo.."*

Després de tot, ara només queda el record, com la fotografia d'una postal.

2 de febrer:

- Després de gairebé un més de l'arribada dels pares estic enterada de tot. S'allotjaven a una sala que consideraven "multiusos" perquè allà es pentinaven, es vestien, es canviaven de roba, menjaven i dormien.

Actuaven en una mena de teatre on quedava l'escenari, però les butaques no perquè mentre uns ballaven (els meus pares) els altres feien tallers.

Però aquests tallers no penseu que eren molt sofisticats, un per exemple tractava de bufar una pilota poc pesada sobre una taula i qui bufava més fort i arribava el primer guanyava. Un altre consistia a passar l'estona tirant un globus amunt i esperant que tornés a baixar per tornar-lo a tirar, i un altre... Tot per aconseguir que aquells nens i nenes de Sarajevo oblidessin els mals records per uns instants i es dediquessin única i exclusivament a la seva vida que prou els faltava una mica de diversió.

I jo, ja em direu que més us puc explicar? Només puc dir:

*Durant l'any i el Nadal vinent,
Solidaritat que es el més adient!*

Maria Manyosa Masip
14 anys

C.P. Sant Gregori. Sabadell, 1996

Acte de lliurament de Premis de la primera edició (1995).

ESCOLES PREMIADES

La col·laboració dels mestres i professors dels diferents centres escolars de la comarca, ha estat sens dubte fonamental per a l'èxit de les tres edicions realitzades ja d'aquest concurs de redacció sobre la Solidaritat.

La llista d'escoles participants en aquest concurs és llarga. Algunes han participat com a escoles, en altres han estat els seus alumnes a manera individual que ho han fet. Unes han treballat el tema a fons, altres simplement han promogut la participació dels seus alumnes. Però totes, unes i altres, han fet possible que durant algunes setmanes un nodrit grup de joves de la nostra comarca dediquessin part del seu temps a pensar QUÈ VOL DIR SER SOLIDARI?

D'acord amb les bases, les escoles a les quals pertanyen els alumnes que obtenen algun dels primers premis són obsequiades amb un lot de llibres destinat a la seva biblioteca.

Hem cregut interessant oferir el llistat, si no de totes, almenys d'aquelles escoles en què alumnes seus han obtingut algun premi o han estat finalistes en alguna de les tres edicions del concurs. És a dir d'aquelles escoles que han tingut una participació destacada en aquest certamen destinat al públic juvenil.

C.P. NOSTRA LLAR (Sabadell)

C.P. AGNÈS ARMENGOL (Sabadell)

C.P. JOANOT ALISANDA (Sabadell)

C.P. SANT GREGORI (Sabadell)

C.P. AGUSTÍ BARTRA (Terrassa)

COL·LEGI LA IMMACULADA (Sabadell)

ESCOLA PIA DE TERRASSA (Terrassa)

ESCOLA INDUSTRIAL (Sabadell)

ESCOLA SANTA CLARA (Sabadell)

SOLIDARI, NOMÉS VUIT LLETRES?

Solidari. *adj.* 1 que té el vincle de solidaritat. Grans diccionaris solucionen així el significat de solidari, jo no crec que amb sis paraules es pugui explicar què vol dir el mot solidari. Jo ho intentaré al llarg del text, però sempre hi haurà algú que hi podrà afegir coses. Per començar, puc dir que si una persona vol ser solidària ha de ser humil en els moments de pensar en ell/a i cal ser feliç veient com el altres ho són.

Oblit. Moltes vegades, la gent amb qui hem de ser solidaris és oblidada per la societat, (o ho havia estat fins ara). Sovint, però, aquesta gent està discriminada per ser com és o, simplement, no està acceptada, ja que hi ha gent que viu a les mateixes poblacions que nosaltres que necessita ajuda. Si volem ser solidaris no hem de ser un dia i oblidar-nos-en, sinó que cal vetllar 24 hores al dia.

Llei. Sovint les lleis no propicien que hi hagi solidaritat. La gent és igual davant la llei, però no sempre aquesta ho és davant els ciutadans. A vegades els països que es volen solidaritzar amb altres no són ben rebuts pels que necessiten les accions solidàries realitzades per les agrupacions de les quals ja parlarem més endavant.

Immigrants. Com hem dit a l'inici del text, també es pot (ha de) ser solidari amb la gent d'aquí, sovint ens trobem amb immigrants, no acceptats per la societat que necessiten ajuda, tant material com psicològica, la solidaritat, insisteixo amb aquesta paraula, una paraula, la qual mai ens hauríem de cansar d'escoltar ni sentir, perquè la solidaritat, hauria d'actuar sobre la gent que també s'ho mereix tant com la que viu a l'altre punta del planeta.

Deure moral. Com éssers humans, tots hauríem de pensar en ser solidaris, les frases *sí, però jo jaestic bé o, i si em passés a mi, que m'ajudarien ells?*, Aquestes, no excusen a ningú perquè qui diu qui ha de passar fred i qui no? I, qui pot i qui no pot menjar calent? Tots tenim els mateixos drets.

Agrupacions. Tampoc no és cap excusa dir que no se sap què fer per ajudar, ja que hi ha moltes agrupacions que faciliten i organitzen accions solidàries, sovint pel tercer món. Uns exemples clars poden ser: *Intermón, Unicef, Mans Unides, Ajuda en acció, Amnesty International...* Adreçat-se a qualsevol d'aquestes entitats o a alguna O.N.G., qualsevol ciutadà pot fer una aportació perquè la vida d'un ser humà millori.

Rebuig. A vegades per qüestions d'ètnia hi ha gent que ajuda a algun tipus de gent i d'altre no. No sempre, però, és la gent d'una ètnia en concret la que rep més ajuda, hi ha gent que maltracta i rebutja les persones de la seva mateixa raça pel sol fet de: *Aquests no tenen excusa, si no treballen és perquè no volen!*

Informació. Una de les raons per la qual la gent es comporta de la manera que hem vist en el text és per la manca d'informació. Si a l'escola s'haguessin fet xerrades i s'hagués educat a la quitxalla ja amb idees solidàries (com s'intenta fer actualment) l'índex d'ajudes podria ser més elevat i potser hi hauria més gent que no canviaria de vorera en segons quines situacions, i ajudaria més persones a creuar el carrer.

part de la seva família.

Degut a aquesta marginació social les persones d'una mateixa ètnia viuen a un mateix barri i acaben automarginant-se perquè quan surten del seu entorn els sembla, i moltes vegades és veritat, que la gent se'ls mira de reüll.

També a l'hora de trobar feina qualificada tenen més problemes del que seria normal per demostrar la seva vàlua.

A la meua escola, com a moltes altres, t'ensenyen a ser solidari i es duen a terme moltes campanyes de solidaritat com: la campanya de Mans Unides, la campanya de donació d'aliments i joguines per Nadal, la de donar sabates velles perquè es puguin aprofitar els materials per fer altres sabates i material escolar i la campanya perquè els nens pobres puguin anar de colònies. L'any passat a Barcelona, a l'estadi Olímpic, es va celebrar la festa de la tolerància que té molt a veure amb la solidaritat.

A aquesta festa s'ensenyava que totes les persones som iguals, i no importa el sexe, la raça o la religió que tenen. Per demostrar-ho es cantava una cançó: "l'himne de la tolerància" que bàsicament deia això: Ni tot és blanc, ni tot és negre, de tots colors millor.

Això vol dir que les persones ens enriqueix més vivint barrejades social i culturalment, que no tancant-nos al nostre àmbit com si fòssim cargols dins la closca, encara que hi ha qui pensa que amb aquesta barreja es deterioren la raça, la cultura, la llengua...

Per desgràcia, com he dit anteriorment, la gent pensa d'una manera errònia i no s'adonen que el que importa d'una persona no és el seu exterior, sinó l'interior, que no influeixen per tant ni raça ni color.

Tot això vol dir **SOLIDARITAT**.

Irene Galán

12 anys

1r d'ESO.

Escola La Immaculada.
Sabadell, 1997

LA SOLIDARITAT:

Un aspecte que tots hem d'assumir

El principal aspecte que ha de tenir hom solidari és pensar en els altres i ajudar-los de la manera que més ho necessitin.

Però no sols vol dir donar diners a una organització perquè envii productes al Tercer Món; també vol dir ajudar la gent necessitada del nostre barri o ciutat, o la gent més propera a nosaltres.

Hi ha gent que es pensa que és solidària ajudant econòmicament, però hi ha persones que necessiten altres tipus d'ajuts, com per exemple la gent minusvàlida; aquests necessiten ajuda d'una altra mane-

*“de vegades ens
pensem que ser
solidari vol dir
fer grans proeses”*

ra, portant-los a passejar i cuidant-los; un altre exemple són les residències d'avis, gent gran que no els fa res una mica de companyia, que al revés, els agrada i els distreu.

De vegades ens pensem que ser solidari vol dir fer grans proeses, i en canvi no ens n'adonem que també podem ser d'un gran ajut amb la gent que està prop nostre. També vol dir estar alerta de la gent que ens envolta, podem asseblar-nos d'un company que està passant per una situació difícil, els pares s'han separat, estan passant per una malaltia, se li ha mort un familiar, ha perdut la feina... i en aquest cas ser solidari vol dir estar alerta del seu patiment i poder posar-nos al seu lloc per tal de comprendre'l millor. Ser solidari vol dir poder-nos aïllar del nostre egoïsme i poder actuar depenent de les necessitats dels altres.

Tot i aquests altres problemes, el problema que se'ns tira més a sobre és el del Tercer Món. La gent del Tercer Món no té res per viure. No

es pot comparar una persona pobra d'aquí amb una que viu allà.

Però el que et fa més llàstima d'aquests països són els nens. Petites criatures recent nascudes, que pensen en les penúries que hauran de passar; petites criatures que saps que es moriran al cap d'un parell d'anys, o com a molt arribaran als vint anys.

Els països del tercer Món no només necessiten ajudes econòmiques, sinó que també en necessiten voluntaris, gent que vagi allí i els faci de metges, que els ensenyi a llegir o noves tècniques per cultivar millor... D'aquesta gent ja n'hi ha, però encara n'hi fa falta molta més.

Els països en guerra també necessiten aquestes ajudes voluntàries, sobretot metges per curar els ferits, perquè els hospitals d'allà no donen l'abast o han estat destruïts en un bombardeig.

Ens descuidàvem que a la nostra ciutat també hi ha una solidaritat que molta gent desconeix. Són unes organitzacions que treballen per millorar les condicions de la gent més pobra de la ciutat, i donar-los suport econòmic si el necessiten. Hi ha també organitzacions que col·laboren en el desenvolupament de països del Tercer Món i en països que pateixen la guerra.

El missatge final podria ser reflexionar en un aspecte. Vivim en una societat triomfalista on especialment es valora ser el millor: ser el millor en els estudis, en el treball... i es perd la idea que principalment el que s'ha de ser és una bona persona. Hem d'aprendre a ser més solidaris per tal d'adonar-nos que al cap i a la fi el més important en la vida és el valor i el reconeixement que tenim de nosaltres mateixos.

Per tant ésser solidari és un valor que tothom hauria de lluitar per tal d'aconseguir-lo.

Estel Barbé i Serra
8è d'EGB. C.P. Nostra Llar.
Sabadell, 1995.

LA MANTA SOLIDÀRIA

Primer de tot deixa'm que em presenti: sóc una manta, i encara que no t'ho creguis jo també tinc sentiments com tu, i en aquest moment em sento molt útil després de quasi 10 anys.

Tot va començar quan un dia vaig arribar a la casa d'uns senyors molt rics.

Primer vaig pensar que seria força divertit, ja que podria estar sobre d'un llit gran i tou. Però no va ser així. Em va tocar estar al llit del nen, un d'aquells que no para quiet, i tota la nit em portava d'una banda del llit a l'altra.

Un dia a la televisió vaig sentir que feien un anunci d'una cosa anomenada "nòrdic", o alguna cosa per l'estil i em vaig alegrar molt ja que vaig sentir que el nen ho demanava als pares i aquests li deien que sí. Així pensava que es podria fer realitat el meu somni, però anava equivocada perquè no van comprar un "nòrdic" sinó que en van comprar un per cadascú. I abans del cap de setmana ja estava en una bossa de plàstic dins d'un armari ple de pols i d'andròmines.

Aquí m'hi vaig passar uns 10 anys, dels quals només en 3 ocasions vaig veure la claror de la lluna. En l'última d'aquestes sortides mentre obrien la porta vaig poder escoltar per la ràdio una crida de solidaritat de les autoritats, que anava dirigida als ciutadans. En aquesta crida demana-

*"la meva
arribada els
va causar
una alegria
molt gran..."*

ven tota mena d'objectes per un lloc que en aquell moment no vaig saber situar, és tractava d'un allunyat poble dels Andes, i allà és on van decidir enviar-me després de passar uns quants cops per la rentadora. Al cap de poc em van passar a recollir i em van posar a dins d'una caixa molt gran. El viatge va ser llarg, pesat

i calorós però en sortir de la caixa com que feia tant fred vaig notar una gran sensació de benestar.

Em van portar a una família molt pobre on la meua arribada els va causar una alegria molt gran; de seguida em van estrenar posant-me a un llit a sobre d'uns llençols.

Ara estic molt contenta ja que gràcies a mi i a la donació d'aquella família poden dormir dos nens sense passar fred.

Qui m'ho havia de dir que seria una manta de molt valor per a una família i una andròmina per a l'altra? Després de pensarn he arribat a la conclusió que encara que no tingués valor per a la primera família el que van fer d'ajudar als altres no té preu o per això fa uns dies que els vaig enviar una postal saludant-los, donant-los les gràcies i animant-los a continuar ajudant als altres.

Mariona Pons i Vigués
13 anys. 2n ESO,
Escola Pia de Terrassa
Terrassa 1996

QUÉ VOL DIR SER SOLIDARI?

Sabem que moltes persones Spateixen fam i malalties, però no només al Tercer Món com la majoria pensa, ja que aquí també hi ha un Quart Món que són les persones pobres del nostre país. I ser solidari és ajudar a tota aquesta gent perquè puguin tenir les condicions que com nosaltres es mereixen.

Si busquem al diccionari el terme solidari, trobem això:

SOLIDARI: Dit de les obligacions comunes a diferents persones de manera que cadascuna d'elles en respon plenament. Obligació solidària.

A l'escola ens ensenyen a ser solidaris, però per ser-ho, hem de començar pel nostre entorn: l'escola, els amics, la família, i quan ho fem ja podem ser-ho amb els altres.

No n'hem de tenir prou participant a les campanyes econòmiques realitzades per Càritas, Mans Unides, Colònies pels nens pobres, etc., sinó, encara potser és més important donar ajuda moral, amistat, saber escoltar els seus problemes i fins i tot relacionar-nos amb la gent que ens envolta i que moltes vegades ni tan sols sabem com es diuen.

Molta gent creu que ja és prou

solidària aportant ajudes econòmiques, però després, si passa pel seu costat una persona de

*"molta gent
creu que
ja és prou
solidària
aportant ajudes
econòmiques..."*

color, o d'una classe social de les denominades marginals, s'aparta o pensa que no li agradaria que fos el seu veí o menys encara que pogués entrar a formar

UN COMPROMÍS DE TOTS

Estic pensant. He trobat les paraules. És un mot molt profund, un significat difícil d'explicar. Una paraula que defineix el compartir els béns d'un mateix amb els altres. Pot ser perquè tens les portes del teu cor obertes a tothom.

Estava farta de la ciutat! Després de pensar molt, vaig decidir canviar d'ambient, per això marxaria a donar la volta al món, i quan acabés decidiria on quedar-me.

Només sortir de les meves muralles, vaig veure gent que mai haguera pensat que fos a la ciutat, gent que duia roba bruta, escanyolits i tristos. Més enllà un grup de persones que els oferien establiment, menjar i roba. Vaig seguir el meu camí. Després d'una bona estona de viatge, vaig veure una ciutat tota destruïda, no hi havia ningú.

Moltes creus al terra, i un cartell que estava trencat, encara que es podia llegir "BOS". Per

*"...vaig veure
una ciutat
tota destruïda."*

deducció vaig saber que allò era Bòsnia. Era aquell país on hi havia hagut quatre anys de guerra, on els nois i noies de diferents ciutats del nostre país, dirigits per una campanya televisiva, van enviar llibretes i llapis, gràcies als quals els nois i noies de Bòsnia podien seguir estudiant. També se'ls van enviar altres ajudes, per ells molt necessàries.

Va passar poca estona i vaig veure molts vaixells albanesos, que es dirigien cap a Itàlia, allà uns senyors vestits amb uniforme, decidien a qui deixaven entrar i a qui no. Els albanesos

marxaven de la seva terra i es volien refugiar a Itàlia, per por que esclatés una guerra.

Després de travessar el mar Mediterrani, i gran part de terra

*"...cap d'ells
tenia el
somriure
de l'edat."*

africana, vaig arribar a una zona molt coneguda, la zona dels Grans Llacs, on actualment hi ha molts conflictes entre dues ètnies, Hutus i Tutsis. Tot just en aquell moment arribava un camió amb medicaments, menjar, i uns missioners, persones amb un gran cor.

Vaig donar una volta per Àfrica, un continent molt maco, amb grans problemes econòmics. El que més em va sobtar, va ser la quantitat de nens i nenes que hi havia, i tots amb una característica igual: desnodrits, prims, i cap d'ells tenia el somriure de l'edat.

Molt trist després del que havia vist, vaig travessar l'Oceà Atlàntic. Vaig arribar a una gran ciutat on quasi topo amb un gratacel. Vaig fer una ullada. Hi va haver una imatge que en va treure de polleguera, una mare grassoneta amb el seu fill de les mateixes característiques, van llençar un paquet ple de galetes a la brossa. Vaig augmentar la meua velocitat i els vaig clavar una bona picada a tots dos. Deixant caure la branca d'olivera, vaig agafar el paquet de galetes amb el bec i me'l vaig endur.

A la frontera dels Estats Units amb Mèxic hi ha Tijuana, una ciutat pobla. Hi havia un grup de noies que construïen gerros de terrissa, i un grup de nois que

pastaven fang. Em vaig apropar a un grup de mares que observaven els nois i noies, i vaig sentir que comentaven "que bien que este verano estuvieron aquí aquel grupo de chicos y les enseñaron nuevas formas de pasar el tiempo".

Quina diferència!

Podia sobrevolar els caps dels habitants i sentir la calor i l'alegria que desprenien, sense tenir uns recursos econòmics.

Vaig travessar tota l'Amèrica Central i en arribar a la zona de l'Amazones vaig descansar. A l'Amèrica Central viuen pobrament, però bé, podrien viure millor, però què hi farem!

Al Brasil vaig veure un conjunt de nois esnifant cola, ràpidament vaig deixar anar el paquet

*"...ràpidament
vaig deixar anar
el paquet de
galetes."*

de galetes.

Em vaig plantar al mig de l'Oceà Atlàntic, per decidir on anar a viure. El meu cor em deia que havia d'anar a Bòsnia, al Zaire i tota Àfrica, al Brasil, a Albània, o només calia que sortís de les meves muralles?

Somiant, he vist un món rodó agafat per moltes mans, entrellaçades, de diferents colors.

Que no doni voltes!

És un somni?

Un compromís real del món sencer.

Cristina Marco

14 anys

2n ESO Escola Pia de Terrassa

Terrassa 1997

LES APARENANCES ENGANYEN

Com cada dia a l'escola "Montenyol" situada en un barri petit d'una gran ciutat, a les nou començaven les classes.

A la classe (per dir-ho d'una manera) més dolenta, egoista i mal educada, la professora va començar dient:

- Avui mirarem un vídeo que hi surten nens de la vostra edat que no tenen ni una tercera part del que vosaltres teniu.

... Gent de la classe cridant, no fent cas.

Torna a insistir la professora:

- No és un vídeo qualsevol. Després de mirar-lo haureu de comentar-lo i em fixaré en la gent que no atén.

Van posar el vídeo i amb aquelles imatges de nens que vivien on podien, que menjaven quan trobaven alguna cosa per repartir-se entre molts; molts dels nens i nenes de la classe es van entendre i fins i tot van arribar a imaginar què pensava el típic "xuleta" de la classe, i no era amb rebuig, sinó tot el contrari, sota aquell alumne que per fora semblava tan fort, per dintre s'havia entès i ho va demostrar a la classe quan la professora va dir que comentessin el vídeo i el nen va dir:

- Jo, jo, jo crec que m'agradaria ajudar aquests nens d'alguna manera, però no sé com perquè cada cop n'hi ha més.

De sobte es va sentir la veu d'una nena:

- Ja sé què podríem fer. Crec que si cada nen posés 100 pessetes cada setmana en una guardiola de la classe, en uns quants mesos podríem ajudar aquesta gent.

I intervé una altra alumna:

- No només amb diners, podríem també portar joguines que ja no fem servir.

- I roba.

- Sí, sí...

-Sí !!!

La classe es va animar molt ràpidament però hi havia algun egoista que mai donaria res hi ho deixaria.

- Moltes coses que tenim a casa ens fan nosa, a nosaltres no ens serveixen, però a ells els poden ser útils - va dir un nen que estava en un racó de la classe i que es va atrevir a parlar.

Tothom va estar d'acord, fins i tot aquells egoistes, al cap d'uns dies també hi van estar d'acord.

Quan ja portaven bastants diners, roba i joguines, es van posar en contacte amb una organització d'ajuda humanitària on ho van acceptar i els van estar molt agraïts.

Aquella classe va continuar fent allò fins que un alumne que un dia passava per un carrer va veure una residència d'avis molt "atrotinada" i va comentar a la classe:

- Ara també podríem ajudar una residència d'avis que he vist tot passant per un carrer i pel que he vist, era un lloc sense recursos.

La professora quan ho va sentir va dir que ja havien fet prou coses i que trauria molt temps dels estudis, a més ningú ho voldria fer. Un nen va dir que fessin una votació i tothom va deixar la professora bocabadada i acceptant el que havien dit, va comentar:

- El que esteu fent està molt bé i ningú s'ho imaginaria venint de vosaltres,estic molt orgullosa i per això vull que exposeu més propostes.

- Podríem anar cada tarda, algú de la classe, a entretenir-los i que ens expliquin les seves coses, històries, anècdotes i altres coses i així aprendrem moltes coses noves.

- Sí, i així se sentiran més bé.

- Sí, i també podríem fer alguna representació de teatre per distreure'ls.

Tothom hi va estar d'acord. I aquella classe amb tan mala reputació va acabar sent un exemple per a tothom.

Gisela Solà Rotés

12 anys

1r d'ESO. Escola Industrial.

Sabadell, 1997.

La directora del C.P. Nostra Llar de Sabadell, rebent el premi de la seva Escola.

QUÈ VOL DIR SER SOLIDARI ?

Hola!, soc una nena de 5è curs d'Educació Primària, i m'agradaria dir vos que és per a mi la solidaritat.

Doncs començem!

Per a mi ser solidari vol dir compartir, deixar, ajudar, i principalment estimar.

Jo ara us explicaré què significa cada una d'aquestes paraules, amb alguns exemples quotidians:

Compartir: Partir una cosa i donar-ne una part a una altra persona.

❖ A un company d'escola, la seva mare no li ha posat el berenar a la motxilla, i a l'hora del pati tots mengen menys ell. Un dels seus amics se n'adona i li pregunta:

- Vols la meitat del meu entrepà?
- Em sap greu, perquè tu ara menjaràs menys...

-No, no et preocupis per això... A mi sí que em sap greu veure't sense berenar.

- D'acord, sí que l'accepto. Mol-

tes gràcies !

- De res. Potser un altre dia seré jo qui se'l descuidi el berenar !

Deixar: Donar una cosa que és teva, a una altra persona.

❖ Un nen que està a escola i s'adona que s'ha descuidat l'estoig, s'acosta a la professora i li diu:

- Professora, que m'he descuidat l'estoig i no sé què puc fer!

- No pateixis, demana-li al teu company de classe.

- Però no sé si m'ho deixarà?

- Tu pregunta-li i ja veuràs com te'l deixarà.

- Si us plau, que em deixes l'estoig, que me l'he descuidat a casa ?

- Oi tant que sí !!!

- Gràcies, moltes gràcies !.

Ajudar: És col·laborar en alguna tasca necessària per alguna altra persona.

❖ És una nena que està mirant la

televisió i la seva mare li diu:

- Escolta que et faria res venir-me a ajudar a fer el sopar?

- És clar que no, ara vinc.

- Molt bé, gràcies.

Estimar: Donar-te als altres.

❖ Aquesta acció serveix per definir tots els exemples de **solidaritat** que us he explicat fins ara, ja que és tan important estimar, que les persones que tenen aquest sentiment fan feliços els qui els envolten.

Si fem un resum, ens podem adonar de l'important que és ser **solidari**, ja que contínuament en la nostra vida se'ns presenten situacions on demostrar una acció de **solidaritat**.

NO HO OBLIDEM !!!

Sílvia Pons Martínez

11 anys

Escola Pia de Terrassa
Terrassa, 1997.

LA SOLIDARITAT

Què és la solidaritat? El diccionari descriu literalment: **SOLIDARITAT:** f. El fet de ser solidari amb altres, de compartir-ne les idees, els propòsits i les responsabilitats.

Aquest és el concepte que tenim de solidaritat.

Molta gent creu que per portar un dia una mica de roba, una mica de menjar..., ja és solidari, i després no se'n tornen a recordar en molt de temps.

La solidaritat és un acte constant, i no només es manifesta a base de donar béns materials, sinó que també es pot manifestar a base de paraules a qui les necessita.

A vegades unes paraules ben dites amb tendresa també poden ajudar, molt més que una mica de menjar, que al cap de pocs dies s'acabarà i

tornaran a estar en la mateixa situació.

Una altra qüestió a tenir en compte és que la solidaritat no comença a l'estranger, sinó que comença a

"la solidaritat és un acte constant, i no només es manifesta a base de donar béns materials..."

casa, a l'escola, amb la família o els amics.

En algun moment en què una per-

sona necessiti ajuda per a fer qual-sevol cosa, i tu l'ajudis, ja estàs fent un acte de solidaritat.

Hi ha moltes maneres de ser solidari, i segur que alguna d'aquestes maneres estarà al teu abast. Per tant no hi ha excusa per a no ser solidari.

Sigues solidari, ells t'ho agrairan, potser algun dia tu també estaràs en la seva situació, també necessitaràs ajuda.

Ser solidari significa ser altruïsta, i en aquest món, per desgràcia, la gent altruïsta es una minoria, tot i que amb la seva força i amb la seva empena, ja s'han aconseguit moltes coses.

Aram Plans Monzanera

Escola Santa Clara
Sabadell 1996

LA CIRERETA

Hi havia una vegada en un poble molt petit i solitari enmig de la muntanya, un petit orfenat on vivien unes nenes de diferents edats, caràcters físics i procedències. Però n'hi havia una que es diferenciava de totes, no només pel seu caràcter, sinó també per la seva estatura. Era una nena diminuta, deuria fer dos centímetres més o menys. Però malgrat la seva estatu-

"en el pot petit hi ha la bona confitura"

ra era la més generosa, amable i divertida de totes les nenes de l'orfenat. Com diuen, en el pot petit hi ha la bona confitura.

Un dilluns al migdia van trucar a la porta de l'orfenat, era el carter que portava una carta molt urgent per a la senyoreta Àngels Dimar la directora de l'orfenat. L'Àngels va obrir aquella carta, aparentment era una carta normal i corrent, però a dins hi va trobar una sorpresa. Hi havia una nena arraulida, molt negra i amb els cabells arrissats, estava embolicada amb un tovalló, i segons la carta tenia una setmana. A la carta hi deia que la mare d'aquella criatura, havia tingut un embaràs sense complicacions, però a l'hora del part el metge es va passar amb l'anestèsia i la nena es va encongir. Llavors els pares de la nena (que encara no tenia nom) van decidir donar l'infant en adopció per no haver de passar vergonya a l'hora de presentar-la als amics i familiars.

La senyoreta Dimar, quan va llegir la raó per la qual havien abandonat aquella nena es va enfilar per les parets. No podia creure que hi hagués gent tant freda en aquest món. Conjuntament amb tota la gent de l'orfenat van pensar un nom per aquell nadó, havia de ser un nom ben diferent dels altres perquè la nena era molt diferent.

Li van posar Cirereta.

La van vestir, acomodar i mimar

tant com van poder.

La Cirereta va anar creixent, i cada any que passava la gent del poble s'adonava més de les infinites virtuts que tenia aquella nena. Tothom l'anava a veure de tant en tant per animar-se, era una espècie de "Momo" d'aquell poble anomenat La Pobleta.

A dins de l'orfenat tot funcionava a la perfecció, aparentment mai hi havia baralles ni discussions. Dic aparentment, perquè algunes nenes de l'orfenat deixaven de banda la Cirereta, perquè estaven geloses i perquè era negra i tenia els cabells arrissats, elles en canvi tenien els cabells llisos i molt rossos. Encara no se sap perquè, però en aquell poble des que va arribar la Cirereta tot va anar com una seda, era com si aquella nena encomanés un somriure infinit.

La Cirereta era amiga gairebé de tothom, però especialment d'una nena molt primeta, aquella nena es deia Anna, però totes les nenes li deien Anneta.

Un dia totes les nenes de l'orfenat van anar d'excursió a un bosc d'allà a prop. L'excursió va anar molt bé, però a l'hora de marxar faltava l'Anneta. Totes les nenes i les professores de l'orfenat van començar a cridar-la i a buscar-la, però no hi va haver manera. La Cirereta estava molt espantada perquè ella, degut a la seva estatura, veia el bosc molt més gran que les altres. Van estar tota la tarda buscant l'Anneta fins que el final la van trobar estirada a terra, semblava que s'hagués adormit al mig del bosc. La van intentar despertar però de cap de les maneres va obrir els ulls. Respirava i tenia el pols correctament, les mestres no s'explicaven el que havia passat. La Cirereta es va asseure al nas de l'Anneta, i va començar a plorar. Les altres nenes i les mestres van anar a buscar al metge del poble, deixant a la Cirereta sola amb l'Anneta. Per casualitat, va entrar una llàgrima de la trista Cirereta a dins de la boca de l'Anneta. I ves per on només entrari la llàgrima a la boca, l'Anneta es va despertar. Quan van tornar totes les nenes de l'orfenat amb el metge

no es podien creure la història que els va explicar la Cirereta, però ella era la que estava més desconcertada de totes.

El metge, juntament amb molts científics van investigar aquest rar cas i van dir que no tenia explicació. Van fer anàlisis a les llàgrimes i van veure com amb mitja llàgrima es curava un mal de cap, i amb una de sencera un tartamut podia parlar més ràpid que un lloro, aquests només són uns exemples del que podien fer les llàgrimes de la Cirereta. Des d'aquests fets tota la gent

"...amb mitja llàgrima es curava un mal de cap..."

del poble li anava a demanar llàgrimes a la Cirereta, fins arribar a l'extrem que la nena no parava de plorar en tot el dia per satisfer tants desitjos i ajudar tanta gent.

Un dia que la Cirereta no tenia "clients", va començar a plorar sense motiu i tothom se'n va aprofitar, menys l'Anneta que se la mirava des d'un racó. Llavors la senyoreta Dimar va prohibir que més gent demanés llàgrimes a l'infant. Però ella contiua plorant totes les nits i tots els dies. A ningú li va explicar el motiu pel qual plorava, només a l'Anneta. Li va dir que a part d'aquest embolic de les llàgrimes en aquell poble hi vivia molt bé, però que necessitava una família, una família amb qui pogués confiar, una família per poder-la estimar, una família per poder créixer entre pares, germans, avis, cosins... També li va dir que segurament ningú la voldria per culpa del seu problema. L'Anneta ho va entendre perfectament i li va dir que a ella també li passava de tant en tant. L'Anneta li va explicar a l'Àngels i li va demanar que per favor busqués uns pares per la seva estimada amiga. Ella hi va estar d'acord perquè va pensar que amb nou anys ja anava sent hora que

tingués una família. Va començar a fer córrer la veu (tot d'amagat de la Cirereta) per veure si alguna persona li interessava adoptar una criatura. Tot el poble es va mobilitzar i preguntava als amics... si volien adoptar una nena. Molta gent va contestar que la nena era molt bonica però massa, massa peticona. Al final va trobar uns pares interessats per la nena i ella va estar molt contenta.

Al cap d'uns mesos ja la van poder adoptar, però només unes setmanes després els veïns de dalt de la Cirereta van anar a avisar l'orfenat que aquella nena plorava molt i la sentien pel celobert. La senyoreta Dimar li va dir a la policia que investiguessin aquells senyors. Al cap d'uns dies la policia ja sabia què pasava en aquella casa, el senyor i la senyora que havien adoptat la nena la feien plorar contínuament per tal d'aconseguir llàgrimes i cobrar-les a preu d'or. La policia els va prendre la nena i la va tornar a l'orfenat, a la parella la van jutjar,

i li van fer tornar els diners a l'orfenat a més a més els van caure uns quants anys de presó a cada un. Llavors per casualitat els veïns que havien sentit plorar la nena, tenien uns amics que volien adoptar un nen. Van avisar de la bona notícia a

"L'Aneta ho va entendre perfectament ..."

l'orfenat i la senyoreta Dimar se'n va alegrar molt. Però aquesta vegada no es va fiar tant de les aparences i va sotmetre als interessats a una sèrie de proves: unes quantes entrevistes amb el psicòleg, unes altres de l'assistenta social, visites a casa seva, entrevistes fins i tot als fills de la parella... Totes les proves les van superar perfectament, però

l'última va ser la més difícil, acceptar a la Cirereta de filla. Els va costar una mica però només dir que sí, sorpresa!!! La Cirereta es va anar estirant i eixamplant, fins que es va convertir en una nena de proporcions normals, amb aquesta màgica transformació, gràcies a l'amor dels nous pares, va perdre també les seves propietats màgiques. A la família no li va importar gens, se l'estimaven. Un cop a casa li van canviar el nom, perquè el de Cirereta ja no li esqueia. Entre tots van decidir posar-li Marta.

La Marta estava molt contenta amb la seva família, perquè a part que tots eren fantàstics, havia guanyat tres germans: un nen que es deia Jordi, una nena que es deia Laia i finalment una altra germana que era l'estimada i entranyable Aneta.

Mireia Izard Serrano
1r ESO Escola Industrial
Sabadell, 1997.

LA MEVA PELL

Us vull explicar una història, potser injusta o inhumana, però certa.

Jo sóc mulata i estic orgullosa de ser-ho.

Vaig néixer un 26 de febrer. Tots els metges pensaven que jo seria un noi, però el primer que van poder anunciar quan vaig venir aquest injust món va ser: "És una nena!".

Aquest, potser, va ser una altra dels inconvenients pels quals aquell dia vaig ésser apallisada per un grup de "skin-heads". Encara els meus ulls s'ofeguen de llàgrimes quan recordo aquell moment.

Quan enacara era una nena, els meus pares es van divorciar, i ma mare va voler tornar a la seva terra. La meua mare era europea.

Des dels principis de la meua vida ja vaig ser rebutjada per tots els meus companys d'escola. El color de la meua pell era un motiu de burla i quan passejava pel carrer la gent es girava per mirar-me i feien estúpids comentaris.

Van passar els anys i aquelles petites

burles van convertir-se en constants agressions.

Feia segon de BUP en un petit institut quan vaig quedar greument ferida. Gairebé tots els companys de l'institut eren racistes o tenien aquestes idees.

Els meus dies eren tristos i molt sovint desagradables. Un dia, unes de les poques amigues que tinc va dir-me que uns nois de l'institut em volien matar i buscaven gent per poder apallisar-me. Recordo que aquells dies van ser terribles. Tenia molta por i pensava que moriria aviat.

Al cap d'un setmanes va succeir la tragèdia. Era un dissabte a la nit i havia quedat amb les amigues. Va ser llavors, quan sortíem de la discoteca i tornàvem cap a casa, quan un grup de caps rapats ens seguien. Entre ells vaig reconèixer unes quantes persones de l'institut.

Les meves amigues van alleugerir el pas i em van dir que sortís corrent perquè venien a apallisar-me. M'hi vaig negar i vaig seguir caminant junt

amb elles.

Eren molts, i molt forts. Poc a poc es van anar atansant i van dir:

"Els negres al seu país!!"

Tot seguit van tirar-me per terra i van començar a donar-me puntades de peu, em colpejaven amb una barra de ferro i van cremar-me la cara.

Els van anar-se'n rient i segur que satisfets pel que acabaven de fer-me. Vaig quedar estirada a terra, gairebé morta. Les meves amigues havien marxat corrent i jo estava sola, ferida i molt, però que molt greu.

Els metges van dir que no podria tornar a caminar mai més i que quedaria fixa en una cadira de rodes per tota la vida.

Potser no he mort, però segueixo opinant que és intolerable que únicament pel color de la meua pell, hagi de ser apallisada per un grup de inconscients caps-rapats.

Ana Martínez García
13 anys
7è d'EGB C.P. Agustí Bartra
Terrassa, 1996

NOSALTRES I ELS ALTRES

Solidaritat, paraula màgica que si tothom utilitzés el món seria fantàstic. No hi hauria maldat i tothom podria viure feliç. Però hi ha una altre paraula que desafia i contradia aquesta: l'egoisme. Aquesta és la paraula que fa que la solidaritat no funcioni. És més fàcil fer el mal que fer el bé, i això ho sabem tots. És més fàcil només pensar en mi i oblidar-me

*"...tots els
problemes de
la societat
tenen com
a punt de
referència
l'egoisme."*

dels altres, i tot perquè jo tinc una bona vida i tot ho tinc, res em falta, per què m'he de preocupar jo dels altres? (Si jo estigués en la dolenta situació de l'altre ja em preocuparia, però ara? Això és el que pensa molta gent, la majoria, i no pensa que si tots utilitzéssim la paraula SOLIDARITAT a la nostra vida, ja no hi hauria ningú en aquesta situació, o bé el que hi estigués estaria ajudat en tot moment).

Per què no ens posem en el lloc de l'altre? Ben fàcil i trist: perquè a nosaltres no ens està passant. Si ens hi fixem, quasi tots els problemes de la societat tenen com a punt de referència l'egoisme.

Per què aquest home que és tan

ric no ajuda al pobre? Egoisme.

Per què quan veiem gent pel carrer que realment necessita diners i demanen no els en donem? Egoisme. I així en moltes altres situacions.

Tots voldríem que la paraula egoisme desaparegués del diccionari i la substituís la paraula SOLIDARITAT.

També sabem que des de sempre a les escoles hi ha hagut problemes de discriminacions. Que si un gras, l'altre porta ulleres, l'altre aparells a les dents, etc.

Encara que no ho sembli, aquestes persones es senten molt malament i moltes vegades tenen problemes psicològics. Les persones que els menyspreen no es posen en el seu lloc i no es donen compe que fan molt de mal. Però potser, el que més mal fa a aquestes persones, no és el fet que uns quants els estiguin insultant, sinó que la resta de la classe els segueixi el fil i no hi ha la manera que es puguin relacionar. El que fa més ràbia, és que a vegades aquestes persones són de caràcter maquiàssimes i ningú mira això. S'ha d'intentar ser solidaris amb aquestes persones, no deixar-les de banda, ser amic/gues seves i fer adonar a la resta de la classe que no es mereixen aquestes discriminacions.

Per altra banda, a les grans ciutats cada vegada són més les persones que han de sortir al carrer a demanar o han de viure al carrer. Cada vegada són més les persones que estan a l'atur. Nosaltres no podem fer que de cop tinguin diners, visquin a una bona casa ni res d'això; però podem fer que aquell dia almenys puguin anar a

dormir amb un bon sopar a la panxa.

Per què creiem que la gent cada vegada dóna menys als necessitats?

Diuen que no es creuen que aquelles persones de veritat estiguin necessitades. Diuen que cada cop hi ha més gent que demana sense necessitat.

Per la meva part, crec que la gent sap prou bé que ningú amb feina voldrà posar-se a demanar com si fos necessitat.

Però, per descomptat, també hi ha molta gent solidària i igualment moltes associacions solidàries formades per persones que donen la seva vida per ajudar als altres:

Mans Unides: Fan projectes d'ajuda, fan la campanya i fan la recollida de molts diners destinats als projectes.

Creu Roja: Milions de voluntaris ajuden els malalts i ferits a tot el món.

Metges Sense Fronteres: Persones que es desplacen curant malalts i ferits.

ONCE: S'encarreguen de donar treball a gent amb problemes físics.

Les Carmelites: Persones que van al Tercer Món de missioners/es.

Càritas: Recullen diners per ajudar els pobres.

Etc.

Nosaltres per la nostra part, també hem de col·laborar perquè entre tots puguem fer un món on la solidaritat abundi i l'egoisme no existeixi.

Laura Pérez Cano
6è d'Educació Primària
Col·legi La Immaculada
Sabadell, 1997

**LLIGA DELS DRETS
DELS POBLES**

Revista Papers

Edita: **LLIGA DELS DRETS DELS POBLES**

Direcció: Quilo Martínez

Consell de Redacció: Carles Cascón, Vicenç Creus,
Núria Farell, Albert Roig.

Imprimeix: Seraff, Indústria Gràfica Publicitària.

Amb la
col·laboració de

La Lliga dels Drets dels Pobles és una Organització No Governamental reconeguda per les Nacions Unides i per la UNESCO. La Secció catalana té la seva seu a:

Sabadell: Ca l'Estruch, carrer Sant Isidre cantonada Lluís;

Granollers: Casal de Cultura Sant Francesc, carrer d'Espí i Grau, 1.

Telèfon i fax: 723 71 02 **Adreça Postal:** Apartat de Correus 2045, 08280 SABADELL

e-mail: lliga@pangea.org